

kvalitet, sikkerhed eller virkning. Sagsøgeren gør gældende, at disse betingelser ikke var opfyldt.

Endvidere gør sagsøgeren gældende, at den anfægtede afgørelse har tilsidesat væsentlige formforskrifter. Ifølge sagsøgeren blev dennes ret til kontradiktion og parts høring tilsidesat ved den valgte fremgangsmåde. Sagsøgeren fik ikke mulighed for at afgive partsindlæg i forhold til de centrale ændringer i Capoten-resuméet over produktets egenskaber. Fremgangsmåden tilsidesatte også fristerne i artikel 32 i direktiv 2001/83 og i Kommissionens meddelelse til ansøgere (1998-udgaven).

Sagsøgeren påberåber sig også tilsidesættelsen af fællesskabsretlige regler som princippet om ligebehandling, begrundelsespligten, princippet om berettiget forventning og proportionalitetsprincippet.

Endelig gør sagsøgeren gældende, at den anfægtede afgørelse lider under et åbenbart urigtigt skøn.

(¹) Rådets direktiv 65/65/EØF af 26.1.1965 om tilnærmelse af lovgivning om medicinske specialiteter (EFT 1965-1966, s. 17).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6.11.2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT L 311, s. 67).

Sag anlagt den 5. december 2002 af Deutsche Post AG og DHL International S.r.l. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-358/02)

(2003/C 44/62)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 5. december 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Deutsche Post AG, Bonn (Tyskland), og DHL International S.r.l., Rozzano (Italien), ved Rechtsanwältin J. Sedemund og Th. Lübbig.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning 2002/782/EF af 12. marts 2002 om Italiens statsstøtte til fordel for Poste Italiane SpA (¹) annulleres.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ifølge sagsøgerne fremgår det af den anfægtede beslutning, at Poste Italiane SpA i perioden fra 1994 til 1999 løbende udviste underskud på posttjenesteområdet, og at der tilflød selskabet statslige midler, som skulle udligne disse underskud. I beslutningens artikel 2 fastslog Kommissionen, at disse statslige bidrag til Poste Italiane SpA ikke udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF.

Sagsøgerne har gjort gældende, at for så vidt angår udligningen af tabene i forbindelse med de posttjenesteydelser, som ganske vist er omfattet af befordringspligten, men som er udsat for konkurrence, er beslutningen ikke forenelig med artikel 87, stk. 1, EF, således som Kommissionen har fortolket denne bestemmelse i sin beslutning af 19. juni 2002 (²). I den beslutning har Kommissionen ifølge sagsøgerne fastslået, at en anvendelse af statslige midler til udligning af tab, som en postvirksomhed har med hensyn til posttjenesteydelser, som er omfattet af befordringspligten, men som er udsat for konkurrence, er en krydssubsidiering, som er i strid med artikel 87, stk. 1, EF, når årsagen til tabene er takster, der ikke dækker omkostningerne, og som postvirksomheden ikke i henhold til en statslig myndighedsakt er forpligtet til at anvende.

Sagsøgerne har endvidere anført, at beslutningen så meget mindre er forenelig med artikel 87, stk. 1, EF, for så vidt den vedrører underskudsgivende posttjenesteydelser, som ikke er omfattet af befordringspligten, og som allerede længe har været udsat for konkurrence. Da den italienske postvirksomhed i 50 år hele tiden har givet tab, som derfor kun har kunnet dækkes gennem statslige midler, kunne Kommissionen ikke »negligere« udligningen af disse posttjenesteydelser med statslige midler, men ville også for så vidt have været forpligtet til at undersøge, om der var tale om en krydssubsidiering, der ikke er forenelig med artikel 87, stk. 1, EF.

Sagsøgerne har desuden anført, at det ikke er begrundet, hvorfor Kommissionen i den anfægtede beslutning i modsætning til i beslutningen af 19. juni 2002 har anerkendt krydssubsidieringen som udligningsberettigede netto-meromkostninger ud fra hensynet til »den almene økonomiske interesse«. Der er derfor samtidig tale om tilsidesættelse af begrundelsespligten i artikel 253 EF.

Endelig er beslutningen ifølge sagsøgerne i strid med det generelle forbud mod forskelsbehandling i artikel 12 EF, idet Kommissionen har begunstiget den italienske postvirksomhed i forhold til sagsøgerne, som netop med hensyn til de

posttjenesteydelser, der er udsat for konkurrence, konkurrerer med den italienske postvirksomhed.

(¹) EFT L 282, s. 29.

(²) Kommissionens beslutning om Forbundsrepublikken Tysklands foranstaltninger til fordel for Deutsche Post AG (EFT L 247, s. 27).

Sag anlagt den 5. december 2002 af Deutsche Bahn AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-361/02)

(2003/C 44/63)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 5. december 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Deutsche Bahn AG, Berlin (Tyskland), ved Rechtsanwalt M. Schütte, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 87 EF og artikel 88, stk. 1, EF, idet den ikke har udtaget en beslutning på baggrund af de i sagsøgerens klage af 5. juli 2002 forelagte sagsforhold, og idet den i hvert fald ikke har indledt en undersøgelse i henhold til støttebestemmelserne.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagen udspringer af de samme forhold som sag T-351/02 (Deutsche Bahn mod Kommissionen).

Med det foreliggende sagsanlæg har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 87 og 88, stk. 1, EF, idet den ikke undersøgte og traf bindende afgørelse om den eventuelle støttekarakter af § 4, stk. 1, nr. 3, litra a), i Mineralölsteuergesetz og dennes forenelighed med statsstøttereglerne i EF-traktaten, på trods af at Kommissionen i medfør af artikel 232, stk. 2 og 3, EF var blevet opfordret hertil. En afgørelse kan navnlig ikke udledes af Kommissionens skrivelse af 21. september 2002, og Kommissionens passivitet kan ikke retfærdiggøres af objektive grunde.

I øvrigt svarer søgsmålsgrundene og argumenterne til de i sag T-351/01 fremførte.

Sag anlagt den 5. december 2002 af Muswellbrook Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-362/02)

(2003/C 44/64)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 5. december 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Muswellbrook Limited, Dublin (Irland), ved advokat Juan Casulá Oliver.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at afgørelsen, der er truffet den 30. september 2002 af Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 16/2000-1, ikke er i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker, især med forordningens artikel 15, stk. 2, litra a), og/eller artikel 43, stk. 2 og 3, for så vidt som det i afgørelsen anføres, at indsigeren ikke har påvist reel brug inden for Fællesskabet af det spanske varemærke 88222 til at kendetegne beklædnings- eller konfektionsartikler i klasse 25 i de seneste fem år forud for offentliggørelsen af EF-varemærkeansøgningen.
- Konklusionen i den nævnte afgørelse annulleres i det hele.
- Det tiltrædes, at den nævnte afgørelse ændres således, at det fastslås, at den fremførte indsigelse mod registreringen af EF-varemærke 278028 skal optages til bedømmelse og afgøres i realiteten, og med henblik herpå bør EF-varemærke nr. 278028 afvises fra registrering, eller det bestemmes subsidiært, at sagen hjemvises til Harmoniseringskontorets Første Appellkammer.
- Sagsøgte, og om fornødent intervenienten, tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger, herunder de omkostninger, der er påløbet under den administrative behandling af indsigelsen og klagen.